

GEEN GELIJK HEBBEN, TOCH GELIJK KRIJGEN?

Onlangs meldde zich Chris bij mijn kantoor. Hij was door de civiele rechter veroordeeld tot vergoeding van herstelwerkzaamheden die zijn voormalig huurbaas zou hebben verricht aan de woning die Chris had gehuurd. Ten onrechte, zo meende Chris. Immers, hij had de woning in perfecte staat opgeleverd.

Op de foto's die de verhuurder bij de dagvaarding had gevoegd, was weliswaar een enorme rommel te zien in een kennelijk onbewoonde woning, maar dit was niet Chriss voormalige huurwoning (!). De verhuurder had dus geen 'hard' bewijs voor zijn zaak. Tot een veroordeling zou het, volgens Chris, dus nimmer kunnen komen. Chris ging dan ook niet naar de kantonrechter gegaan om verweer te voeren, laat staan dat hij een dure advocaat inschakelde.

Tot Chris' grote verbazing werd de vordering van de voormalig verhuurder, nagenoeg in zijn geheel, toegewezen. Hoe kon dit gebeuren?

Vanzelfsprekend moeten partijen in een rechtzaak bewijs leveren voor hun stellingen. Maar in welke mate en op welke manier bewijs moet worden geleverd, kan voor een belangrijk deel afhankelijk zijn voor de mate waarin de wederpartij verweer voert tegen bepaalde stellingen. Spreekt partij B een stelling van partij A niet tegen, dan mag de rechter onder omstandigheden aannemen dat de stelling van partij A juist is.

Nu in vooromschreven geval was gebleken dat Chris wel kennis had genomen van de dagvaarding van zijn voormalig verhuurder, maar desondanks geen verweer voerde tegen diens stellingen, ging de rechter ervan uit dat de stellingen van de verhuurder juist waren. Chris werd veroordeeld.

Toen hij het vonnis van de deurwaarder ontving, heeft Chris zich gelukkig direct bij een advocaat gemeld. Nog binnen de daarvoor geldende termijn van 4 weken kon zogenaamd "verzet" worden ingesteld, zodat de vordering van de voormalig huurbaas alsnog kon worden betwist. Was namens Chris geen verzet ingesteld, dan zou de vordering onherroepelijk geworden, met alle gevolgen van dien. Tot zover de zaak van Chris.

Nu komt het in de praktijk ook veelvuldig voor, dat een partij wel degelijk een vordering heeft op een andere partij, maar deze simpelweg niet kan bewijzen. Voorbeeld: Jan heeft aan Henrik – toen zij nog goede vrienden waren – € 2.000,- geleend. De vriendschap verwatert en Henrik weigert op enig moment zijn afbetalingen te verrichten, dus Jan beraad zich over juridische stappen. Wat blijkt; alles is in goed vertrouwen gegaan, niets staat zwart op wit. En Henrik? Henrik weet van niets, komt van nergens. Hij heeft het geld van Jan gekregen. Jan kon in goede tijden ook altijd bij Henrik aankloppen.

Jan begrijpt er niets van. Hij kan op zijn bankafschriften laten zien wanneer hij het bedrag heeft opgenomen om aan Henrik te kunnen lenen. Hij zou voorts toch nooit zomaar iemand € 2.000,- *geven*? Zonder zijn geld had Henrik nooit die auto kunnen aanschaffen!

Indien Jan in de vooromschreven situatie een rechtzaak tegen aan zou spannen, zou het zeer wel kunnen zijn dat Henrik blijft ontkennen ooit een Euro van Jan te hebben geleend. Henrik zou gelijk hebben, maar in rechte niet krijgen.

Bewijs is in het recht van cruciaal belang. Bovendien is het vaak erg eenvoudig om bewijs te leveren. Een simpele handtekening onder op een papiertje genoteerde afspraken is vaak voldoende; of het nu om grote bedragen gaat, of niet. Minstens zo belangrijk als het leveren van bewijs kan het zijn om vermeend “bewijs” (op een vakkundige) wijze te betwisten. Chris, Jan en Henrik weten er inmiddels alles van.